

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. H.,** zastoupen JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2017, č. j. 28 A 7/2016 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyněho, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 1. 2016, č. j. ODP/10913-2016/kud 38605-2015/kud, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 31. 10. 2015 kolem 10:30 hod. řídil ve Dvoře Králové nad Labem (v ulici X) osobní motorové vozidlo pod vlivem návykové látky (delta-9-THC v nadlimitním množství), čímž porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za

to mu byla uložena pokuta ve výši 17 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 2 500 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. KUKHK-8337/DS/2016/Kj, a napadené rozhodnutí potvrdil (dále také „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl výše označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný jeho odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost a rozhodl v nepřiměřeně krátké době. Podle soudu správní řád nestanoví žádnou minimální dobu, kterou je správní orgán povinen věnovat odvolání; doba projednávání odvolání je odvislá od mnoha faktorů. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání po dvou týdnech ode dne obdržení spisového materiálu, což je lhůta zcela přiměřená. Krajský soud neshledal důvodné ani námitky poukazující na neprokázání jednotlivých znaků přestupku. Krajský soud neshledal důvodné ani námitky poukazující na neprokázání jednotlivých znaků přestupku a ztotožnil se závěry správních orgánů

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti předně zopakoval žalobní argumentaci, že o jeho odvolání bylo rozhodnuto v nestandardně krátké době. Odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně zasláno dne 29. 2. 2016 a žalovaný o něm rozhodl o 18 dnů později, a to navíc za situace, kdy se měl vyjádřit k námitkám uvedeným v doplnění odvolání. Tímto postupem došlo k porušení ústavních práv stěžovatele a také k porušení § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel vytýkal správním orgánům hodnocení formální stránky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V řízení nebylo prokázáno, že stěžovatel byl v době kontroly ovlivněn návykovou látkou. Látku užil nejméně 12 hodin před kontrolou, přičemž látka má vliv na reakce cca 2 až 8 hodin po jejím požití. Při kontrole policejní hlídkou ani při lékařském vyšetření stěžovatel nejevil znaky typické pro intoxikaci kanabinoidy. Stěžovatel v této souvislosti dodal, že u jiných návykových látek (na rozdíl od alkoholu) nedošlo k judikaturnímu ustálení hladiny, při které již řidič není způsobilý řídit motorové vozidlo. V každé konkrétní věci je nutné provést dokazování, resp. přibrat znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, aby posoudil, zda a v jakém rozsahu byla osoba ovlivněna návykovou látkou v době řízení. Podle stěžovatele dále došlo k nedostatečnému posouzení materiální stránky daného přestupku. Stěžovatel dále namítal, že správní orgány, co se týče znaleckého posudku, zohlednily pouze skutečnosti vyznívající v neprospěch stěžovatele.

[6] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení. Zároveň navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[7] Žalovaný v reakci na kasační stížnost žalobce uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové.

V.

[8] Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující relevantní skutečnosti:

[9] Dne 31. 10. 2015 v 10:30 hod. bylo hlídkou Policie ČR ve Dvoře Králové nad Labem (na ulici X) zastaveno osobní motorové vozidlo značky FORD Mondeo, tmavé barvy, rz. X. Z oznámení o přestupku mj. vyplývá, že stěžovatel (řidič vozidla) byl vyzván k provedení dechové zkoušky na alkohol s negativním výsledkem. Dále byl vyzván k podrobení se orientačnímu testu na návykové látky pomocí soupravy DrugWipe 5S. Tento test byl pozitivní na látku Cannabis. Stěžovatel k tomu uvedl, že předchozího dne cca ve 14 hodin vykouřil dvě cigarety marihuany. Dále byl stěžovatel policisty vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologických materiálů (krve), kterému se podrobil. Oznámení o přestupku stěžovatel podepsal, žádné výhrady nevznesl.

[10] Písemností správního orgánu I. stupně ze dne 16. 11. 2015, č. j. ODP/121179 2015/kud 38605-2015/kud, bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a současně byl vyrozuměn o tom, že ve věci bude ustanoven znalec z odvětví toxikologie, Ing. Eva Herkommerová, Ph.D., za účelem provedení toxikologického vyšetření odebraného krevního vzorku s cílem ověřit, zda se v něm nacházejí omamné a psychotropní látky.

[11] Ze znaleckého posudku ustanovené znalkyně ze dne 18. 12. 2015, č. j. 1710 (524/15), plyne, že v krevním vzorku stěžovatele byla zjištěna přítomnost kanabinoidů, a to konkrétně delta-9-THC (hlavní účinná složka marihuany) v koncentraci 20,60 ng/ml a delta-9-THC-9-COOH (neaktivní metabolit delta-9-THC, prokazující předchozí požití marihuany).

[12] K ústnímu jednání nařízenému ve věci projednání přestupku se stěžovatel ani jeho zmocněnec nedostavili a správní orgán I. stupně přestupek projednal v jejich nepřítomnosti.

[13] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 1. 2016, č. j. ODP/10913-2016/kud 38605-2015/kud, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tohoto přestupku se dle správního orgánu I. stupně stěžovatel dopustil tím, že ve výše popsané době a na výše popsaném místě řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že stěžovatel byl ovlivněn návykovou látkou delta-9-THC v koncentraci 20,60 ng/ml,

přičemž hraniční mez v krevním vzorku je 2 ng/ml. Jednání stěžovatele tak naplnilo formální znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Předmětné jednání naplnilo i materiální stránku přestupku, když horní hranice koncentrace návykové látky byla v případě stěžovatele překročena desetkrát, pročež šlo o jednání společensky značně nebezpečné. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 17 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

[14] Proti citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně se stěžovatel odvolal. Odvolání stěžovatele správní orgán I. stupně postoupil žalovanému se spisovým materiálem dne 2. 3. 2016. Dne 4. 3. 2016 pak správní orgán I. stupně doručil žalovanému doplnění odvolání. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. KUKHK-8337/DS/2016/Kj, žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a ztotožnil se se závěry prvostupňového rozhodnutí. V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že přestupek stěžovatele je ve spisovém materiálu doložen oznámením o přestupku, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, poučením řidiče, fotografií testeru DrugWipe 5S se zjištěnou pozitivní reakcí na Cannabis a protokolem o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou. V průběhu správního řízení nechal správní orgán I. stupně vypracovat znalecký posudek č. j. 1710 (524/2015) z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Z posudku dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že vzorek krve stěžovatele byl pozitivní na látku delta-9-THC, a to ve výši 20,60 ng/ml. Jednání stěžovatele, který ovlivněn takto vysokou koncentrací návykové látky řídil vozidlo, bylo nutno považovat za velmi společensky nebezpečné. Žalovaný uzavřel, že přestupek byl náležitě zjištěn a zadokumentován a ve spisovém materiálu je založen dostatek důkazů, které svědčí o vině stěžovatele.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud na úvod uvádí, že většina námitek obsažených v kasační stížnosti je uplatněna prakticky shodnými formulacemi jako předtím v žalobě. Takový způsob formulace kasační stížnosti neodpovídá jejímu smyslu. To nicméně Nejvyššímu správnímu soudu nebrání, aby věcně zareagoval na uplatněné kasační námitky (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 As 302/2016 - 28, či ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 As 78/2017 - 28).

[18] Stěžovatel předně namítal, že odvolací orgán projednal odvolání v nestandardně krátké době, což vedlo k porušení jeho ústavně zaručených práv a § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu.

[19] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgán I. stupně postoupil žalovanému odvolání se spisovým materiálem dne 2. 3. 2016. Dne 4. 3. 2016 pak správní orgán I. stupně doručil žalovanému doplnění odvolání. Rozhodnutí o odvolání bylo žalovaným vydáno dne 18. 3. 2016.

[20] Nejvyšší správní soud k dané námitce zcela ve shodě s krajským soudem uvádí, že správní řád stanoví lhůty, ve kterých je nutno rozhodnutí o odvolání vydat nejpozději (viz § 71, § 90 odst. 6 správního řádu), nenormuje však žádnou „minimální dobu", kterou je třeba odvolání věnovat. Taková právní úprava by ostatně nebyla ani možná, neboť doba projednání odvolání je odvislá od mnoha faktorů, jako jsou např. složitost a obsáhlost věci, a nelze ji proto paušalizovat. Stanovení minimální doby projednání odvolání by nadto v mnoha případech kolidovalo se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Pokud žalovaný rozhodl o odvolání dva týdny ode dne doručení spisového materiálu a doplnění odvolání, jde o lhůtu zcela přiměřenou dané věci. Nezákonnost rozhodnutí o odvolání nezpůsobuje ani to, že odvolání a jeho doplnění posuzovala jedna úřední osoba. Zákon neukládá, že by odvolání a doplnění odvolání měly posuzovat odlišné osoby, ostatně by to bylo i nelogické.

[21] Stěžovatel dále obsáhle namítal, že nebyly naplněny formální znaky přestupku. Samotná přítomnost kanabinoidů v krvi podle stěžovatele automaticky nevylučuje způsobilost k řízení motorového vozidla. Během policejní kontroly ani během lékařského vyšetření žalobce nevykazoval znaky typické pro intoxikaci kanabinoidy.

[22] K uvedenému kasační soud uvádí, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, jehož se dopustí ten, kdo „*v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*". Toto vymezení skutkové podstaty odkazuje na § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle nějž řidič nesmí „*řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem*". Tímto prováděcím právním předpisem je nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou. Podle jeho § 1 odst. 1 se za limitní hodnotu, při jejímž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokládá v případě Delta-9-tetrahydrokanabinolu (9-THC) hodnota 2 ng/ml. Ze spisu přitom jednoznačně vyplývá, že v případě stěžovatele byla tato limitní hodnota prokazatelně a významně (desetinásobně) překročena, takže jej ve smyslu § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu bylo nutno „*považovat za ovlivněného takovou návykovou látkou*".

[23] Nejvyšší správní soud dodává, že nynější znění § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu bylo do tohoto právního předpisu vloženo zákonem č. 233/2013 Sb.

V důvodové zprávě k této novele jsou popsány obtíže, k nimž vedl dřívější postup posuzování faktického ovlivnění řidiče návykovou látkou, založený na prokazování znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Zákonodárce v důvodové zprávě mj. uvedl, že „*ačkoliv se navenek řidič nejeví být ve stavu vylučujícím způsobilost, jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti zpravidla již budou takovou návykovou látkou ovlivněny*“. Z důvodu komplikovanosti tohoto dosavadního modelu posuzování stavu řidiče se zákonodárce rozhodl vyjít ze zkušeností jiných evropských zemí a zavést tzv. analytický princip, který „*je založen na aktuálních poznatcích soudních lékařů a soudních toxikologů, že minimálně u některých návykových látek, včetně všech nejběžněji zneužívaných drog, lze jasně specifikovat, od kterého množství je možné na řidiče pohlížet jako na ovlivněného návykovou látkou, a to i při zohlednění možné odchylky prováděného měření.* [...] *Předložený návrh v návaznosti na výše uvedené vědecké poznatky předpokládá, že v právním řádu by měly být vyjmenovány látky, u nichž lze uplatnit analytický princip, a to s uvedením tzv. cut off hodnot (mezních hodnot, při jejichž dosažení je již řidič nepochybně ovlivněn na svých ovládacích a rozpoznávacích schopnostech).*“

[24] Z judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 As 35/2016 - 31) pak vyplývá, že jakkoli je jistě stanovení míry návykové látky, po jejímž dosažení je ovlivněna řidičova schopnost ovládat vozidlo, otázkou ryze odbornou, medicínskou, jejíž zodpovězení náleží příslušným odborníkům, příslušná právní úprava zákona o silničním provozu (včetně nařízení vlády č. 41/2014 Sb.) z těchto odborných závěrů (zejména ze stanoviska České společnosti soudního lékařství a soudní toxikologie České lékařské společnosti J. E. Purkyně) vychází, neboť stanoví, že u nejčastěji se vyskytujících návykových látek (mezi něž patří i u stěžovatele zjištěný kanabinoid), jejichž účinky na organismus člověka jsou podrobněji prozkoumány, je možné paušálně stanovit hranici, od níž platí, že je řidič z důvodu působení takové návykové látky ovlivněn ve své schopnosti řídit vozidlo. Tento závěr ostatně potvrzuje i odborná literatura: „*V návaznosti na uvedené poznatky lékařské vědy přistoupil zákonodárce k tomu, že novelou obsaženou v zákoně č. 233/2013 Sb. s účinností od 17. srpna 2013 přímo do zákona o silničním provozu zakotvil možnost, aby se v případě vybraných jiných návykových látek uplatňoval tzv. analytický princip, a to konkrétně v případě jiných návykových látek stanovených nařízením vlády, u nichž toto nařízení současně stanoví mezní hodnoty, při jejichž dosažení se již vždy má za bezpečně prokázané, že řidič byl danou návykovou látkou ovlivněn*.“ (BUŠTA P., KNĚŽÍNEK J., *Zákon o silničním provozu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016).

[25] Nezmínit nelze rovněž navazující judikaturu zdejšího soudu, např. rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 As 302/2016 - 28, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*Rozhodná totiž byla pouze skutečnost, že obsah metamfetaminu v krvi prokazatelně, byť mírně, překročil mezní hodnotu stanovenou nařízením vlády, při jejímž dosažení je řidič podle vědeckých poznatků ovlivněn na svých ovládacích a rozpoznávacích schopnostech, byť si to sám neuvědomuje, ani se tak nemusí navenek jevit*.“

[26] Z výše uvedených důvodů jsou irelevantní tvrzení stěžovatele o tom, že na něm nebyly viditelné projevy ovlivnění kanabinoidy, že marihuanu užil předchozího dne, a nemohl tak již být ovlivněn atp. Tvrzení stěžovatele stran užití marihuany pouze předchozího dne nadto vyvrací znalecký posudek, dle kterého lze přítomnost hlavní

účinné složky delta-9-THC v krvi prokázat jen velmi krátce po užití (asi po dobu šesti hodin). Ze stejných důvodů nelze správním orgánům vytýkat, že nezajistily vypracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie zacíleného na reálné ovlivnění reakcí stěžovatele návykovou látkou. Pokud pak stěžovatel nutnost vypracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie opírá o tvrzení, že u jiných návykových látek (na rozdíl od alkoholu) nedošlo k judikaturnímu ustálení hladiny, při které již řidič není způsobilý řídit motorové vozidlo, soud zdůrazňuje, že limitní hodnoty, při jejichž dosažení se řidič považuje za ovlivněného návykovou látkou, jsou explicitně stanoveny nařízením vlády č. 41/2014 Sb. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 As 302/2016 - 28, pak v této souvislosti plyne, že stanovení daných limitních hodnot toliko v nařízení vlády není v rozporu s ústavními principy a zásadami (zejména se zásadou *nullum crimen sine lege*).

[27] Z důvodu, že v dané věci nebyla posuzována trestní odpovědnost stěžovatele, je bez významu poukaz na judikaturní závěry Nejvyššího soudu týkající se přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (shodně viz bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 As 35/2016 - 31). To stejné platí i pro poukaz stěžovatele na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ze dne 8. 12. 2014, vypracovaný v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 6 T 11/2014. Jak již bylo výše uvedeno, v dané věci se správní orgány opíraly o znalecký posudek z odvětví toxikologie, který vypracovala Ing. Eva Herkommerová, Ph.D., ze kterého vyplynulo, že hladina návykové látky byla v krevním vzorku stěžovatele překročena více jak desetkrát.

[28] Přisvědčit nelze ani tvrzení stěžovatele stran nedostatečného posouzení materiální stránky přestupku. Podle názoru zdejšího soudu se správní orgány materiální stránkou přestupku dostatečně zabývaly. Správně poukázaly na nebezpečnost předmětného jednání stěžovatele pod vlivem návykové látky, resp. na to, že naměřená hodnota překračovala mezní hodnotu více jak desetkrát. I krajský soud se pak námitkou poukazující na materiální stránku přestupku zabýval. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že by materiální stránka nebyla zkoumána, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti.

[29] V posledním bodě kasační stížnosti stěžovatel namítal, že správní orgány v souvislosti se znaleckým posudkem zohlednily pouze skutečnosti vyznívající v jeho neprospěch. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatel takto explicitně vznesenou námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*.“ (rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS) Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, podle něhož „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li*

se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno.“ Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89. Jelikož tedy stěžovatel uvedenou námitku explicitně neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl, Nejvyšší správní soud se jí nemohl dále zabývat. Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že v nyní proběhnuvším řízení správní orgány vycházely ze znaleckého posudku ze dne 18. 12. 2015, přičemž jeho obsah poskytuje jednoznačnou oporu pro jejich závěry.

[30] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[32] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Soud proto rozhodl podle § 10 odst. 1 věty prvé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení vzniklého přeplatku na zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu